

AUGŠĀMCĒLIES KUNGS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk. 15:42–47, Mk. 16, Kol. 2:10–12, 1. Kor. 15:1–8, Dan. 9:24–27, Jņ. 20:11–18.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņš tām sacīja: ‘Nebīstieties! Jūs meklējat Jēzu no Nacaretas, kas bija krustā sists; Viņš ir augšāmcēlies, Viņa nav šeit: redziet šo vietu, kur Viņu nolika.’” (Mk. 16:6)

Jēzus krustā sišana Viņa mācekļu ticībai un cerībai bija briesmīgs trieciens. Tā viņiem bija tumšākā nedēļas nogale, jo viņi ne tikai pārdzīvoja sava Skolotāja nāvi, bet arī baidījās par savu dzīvību (Jņ. 20:19).

Marka evaņģēlija pēdējā nodaļā mēs apskatīsim, kas notika pēc Viņa nāves.

Pirmkārt, mēs apskatīsim Jēzus augšāmcelšanās laiku un to, kāpēc sievietes tajā svētdienas rītā ieradās pie kapa. Adventisti dažkārt izvairās runāt par augšāmcelšanās rītu, jo tas tiek ļaunprātīgi izmantots, lai atbalstītu svētdienas svētīšanu. Izpētīsim, kā mēs varam priecāties par svētdienas augšāmcelšanos, neskatoties uz viltus teoloģiju, kas no tās diemžēl ir radusies.

Otrkārt, tēmā tiek izskaidroti Mk. 16. nodaļas pirmie panti, saistot šos vārdus ar tēmu, kas caurvij visu grāmatu. Mūsu pētījumi pirmdien un otrdien aplūkos šos pantus.

Treškārt, noslēdzot nedēļu, trešdien un ceturtdien tiks aplūkota pārējā Mk. 16. nodaļa un misija, ko tā mums izvirza. Šis pētījums noslēgsies ar izaicinājumu Marka evaņģēlija lasītājam nest labo vēsti visā pasaulē.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. septembrī.

Priecājoties par augšāmcelšanos

Izlasi Mk. 15:42–16:6. Kas šeit notiek, un kāpēc šis stāsts ir tik svarīgs augšāmcelšanas stāstā? _____

Visi evaņģēliju autori ir vienisprātis, ka Jēzus nomira dienā, ko viņi identificēja kā “sataisāmo dienu” (Mt. 27:62; Mk. 15:42; Lk. 23:54; Jņ. 19:14, 31, 42). Lielākā daļa pētnieku to saprot kā dienu no saulrieta ceturtdien līdz saulrietam piektdien. Jēzus nomira vēlā piektdienas pēcpusdienā un pēc tam tika ātri apglabāts pirms saulrieta.

Sabata laikā Kungs atpūtās kapā, atpūtās arī Jēzus mācekļi. “Sabatu tās pavadīja kļušu pēc bauslības” (Lk. 23:56), kas būtu diezgan divaina rīcība, ja Jēzus, vismaz viņu prātā, kaut kādā veidā būtu mazinājis pienākumu ievērot ceturto bausli.

Sestdienas vakarā sievietes iegādājās smaržvielas, bet svētdienas rītā devās uz kapavietu ar vēlmi pabeigt tradicionālo apbedīšanas procesu. Bet, kā mēs zinām, Jēzus tur vairs nebija!

Jau otrajā gadsimtā kristieši uzskatīja, ka Jēzus augšāmcelšanās svētdienā bija svarīga. Tas kļuva par pamatu svētdienas svētumam. Bet vai tā māca Jaunā Derība?

Izlasi Kol. 2:10–12. Kas ir Jaunās Derības piemiņa Jēzus augšāmcelšanai? _____

Bībelē neviens vārds neliecina par svētdienas svētumu kā augšāmcelšanās piemiņu. Piemiņas brīdis ir kristības. “Jo mēs līdz ar Viņu kristībā esam aprakti nāvē, lai, tāpat kā Kristus Sava Tēva godības spēkā uzcelts no mirušajiem, arī mēs dzīvotu atjaunotā dzīvē” (Rm. 6:4).

Neskatoties uz viltus teoloģiju attiecībā uz pielūgsmi svētdienā, mums kā adventistiem ir jāpriecājas par Jēzus augšāmcelšanos svētdienas rītā. Mirstot un augšāmceļoties Jēzus ir uzvarējis nāvi, un, pateicoties augšāmcelšanās notikumam, mums ir zināmas garantijas.

“Slavēts lai ir Dievs, mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs, kas Savā lielajā žēlastībā mūs ir atdzemdinājis dzīvai cerībai ar Jēzus Kristus augšāmcelšanos no miroņiem” (1. Pēt. 1:3). Paskatieties, kāda bija Pāvila pārliecība par Jēzus augšāmcelšanos. Kā mēs varam iegūt šādu pārliecību? _____

Akmens novelts

Izlasi Mk. 16:1–8 un 1. Kor. 15:1–8. Kas šiem pantiem kopīgs? _____

Stāsts par augšāmcēlšanos parādās katrā evaņģēlijā. Katrs evaņģēlija autors stāsta no atšķirīgas perspektīvas, taču visiem kopīgas ir galvenās detaļas, kas minētas arī 1. Kor. 15:1–8.

Atkal un atkal parādās četri aspekti – miris, apglabāts, augšāmcēlies un ticis redzēts. Marka evaņģēlijā “miris” un “apglabāts” atrodam 15. nodaļā. Par augšāmcēlšanos un parādīšanos lasām 16. nodaļā, bet ar savdabīgu pieeju. Mk. 16:7 runā par tikšanos Galilejā, un “tur jūs Viņu redzēsiet” (sk. Jņ. 21).

Dažiem cilvēkiem šķiet neticami, ka kristieši tic augšāmceltam Kungam. Taču pierādījumi par Viņa augšāmcēlšanos ir būtiski un loģiski.

Vispirms atliek tikai ticēt Dievam kā Radītājam (sk. 1. un 2. Mozus grāmatu), un ideja par augšāmcēlšanos kā brīnumu kļūst reāla. Dievam, kurš radīja Visumu un pēc tam dzīvību uz Zemes, noteikti bija spēks augšāmcelt Jēzu, ja Viņš to vēlējās. Dieva esamība nepadara Jēzus augšāmcēlšanos neizbēgamu, bet tikai saprātīgu.

Domājot tālāk, kops noteikti bija tukšs. Pat ateistu vēsturnieki pieņem šo faktu. Ja tā nebūtu, apgalvojums par Viņa augšāmcēlšanos izgāztos jau no paša sākuma, jo Viņa ķermenis kapā iznīcinātu visus apgalvojumus par Viņa augšāmcēlšanos.

Savukārt ideja, ka Viņa mācekļi ķermeni nozaga, nedarbojas. Mācekļi noteikti nebūtu varējuši tikt garām sargiem. Un, pat ja viņi to būtu izdarījuši un dabūjuši ķermeni, kāpēc mācekļi netika arestēti par tā zagšanu? Acimredzamā atbilde – reliģiskie vadītāji zināja, ka mācekļi to nebija darījuši.

Arī daudzi citi liecināja, ka ir redzējuši augšāmcelto Kristu. Daudzi, tostarp mācekļi, sākumā neticēja. Pie tam ļoti spēcīgs ienaidnieks, Pāvils, ne tikai apgalvoja, ka ir redzējis augšāmcēlušos Kungu, bet arī ka šī pieredze ļoti radikālā veidā ir mainījusi visu viņa dzīves trajektoriju.

Visbeidzot (lai gan ir vēl arī daudz citu iemeslu), kā gan izskaidrot kristīgās baznīcas locekļu pieaugumu, ko dibināja cilvēki, kuri apgalvoja, ka ir redzējuši augšāmcelto Kungu? Kāpēc lai šie cilvēki būtu gatavi mirt par saviem meliem? Viņu konsekventā liecība gan tūlīt pēc Viņa nāves (Ap. d. 3:15), gan daudzus gadus vēlāk (1. Pēt. 1:3) sniedz spēcīgus pierādījumus Viņa augšāmcēlšanai.

Ko jūs teiktu, ja kāds jums jautātu: kādi pierādījumi jums ir par Kristus augšāmcēlšanos? _____

Sievietes pie kapa

“Sievietes, kas bija stāvējušas pie Kristus krusta, gaidīja, līdz pagāja sabata stundas. Pirmajā nedēļas dienā ļoti agri tās devās uz kapu, nesdamas līdzī dārgas zāles, ar ko svaidīt Pestītāja ķermeni. Tās nedomāja par Viņa augšāmcelšanos. Viņu cerības saule bija norietējusi, un pār sirdīm bija nolaidusies melna nakts. Iedamas tās pieminēja Kristus žēlastības darbus un Viņa teiktos mierinājuma vārdus, bet nemaz neatcerējās apsolījumu: ‘Es jūs atkal redzēšu’ (Jāņa 16:22).” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 788. lpp.)

Izlasi Mk. 16:1–8. Kas notika, un kā sievietes sākumā reaģēja? _____

Jau no evaņģēlija sākuma lasītājs zina, ka Jēzus ir Mesija. Taču pašā tekstā pirmais dēmonu apsēstais, kurš pasludina Viņu par Mesiju, ir Pēteris (Mk. 8:29). Un šis apliecinājums netiek izteikts līdz grāmatas vidum!

Visā Marka evaņģēlijā Jēzus liek cilvēkiem klusēt par to, kas Viņš ir, un par dziedināšanas brīnumiem. Mk. 1:44 Viņš liek spitālīgajam cilvēkam klusēt par dziedināšanu. Mk. 5:43 Viņš liek Jairam un viņa sievai nevienam nestāstīt par savas meitas dziedināšanu. Mk. 7:36 Viņš liek ļaužu grupai nestāstīt nevienam par nedzirdīgā un mēmā vīrieša dziedināšanu. Un tad Viņš pavēl Saviem mācekļiem nestāstīt ļaudīm, ka Viņš ir Mesija (Mk. 8:30, sk. arī Mk. 9:9). Bez šaubām, galvenais iemesls, kāpēc Jēzus lika viņiem klusēt, bija dot Sev laiku, lai pabeigtu kalpošanu saskaņā ar Dan. 9:24–27 laika pravietojumiem.

Lai arī šīm sievietēm bija stāstīts par Jēzus augšāmcelšanu, viņas no bailēm un pārsteiguma aizbēga no kapa un vismaz sākumā nerunāja par notikušo.

Tomēr klusums nebija ilgš. Kad mēs sasniedzam Marka grāmatas beigas, ko mēs lasām?“Un tie izgāja un mācīja visās malās, un Tas Kungs tiem darbā palīdzēja un vārdu apstiprināja ar līdzējošām zīmēm” (Mk. 16:20).

Tādējādi tiek pārtraukta klusēšana par Jēzu un par to, kas Viņš ir un ko Viņš ir izdarījis. Grāmata beidzas ar to, ka viņi sludina “visur”.

Kāpēc mēs nedrīkstam klusēt par Jēzu un to, ko Viņš ir izdarījis? Kam jūs šodien varat pastāstīt par Jēzu un pestīšanas plānu? _____

Parādījies Marijai un citiem

Izlasi Mk. 16:9–20. Ko šie panti pievieno augšāmcelšanas stāstam? _____

Gandrīz visā šajā fragmentā (Mk. 16:9–20) ir līdzības ar citām Jaunās Derības vietām – Marija Magdalēna pie kapa redzēja Jēzu (Mt. 28:1, 9, 10; Jņ. 20:11–18; sal. ar Lk. 8:2); divi vīri redz Viņu ceļā (Lk. 24:13–35); vienpadsmit mācekļu tiek izsūtīti ar zināmu uzdevumu (Mt. 28:16–20, Lk. 24:36–49, Jņ. 20:19–23).

Pirmā persona, kas redzēja Jēzu dzīvu, bija Marija Magdalēna (Jņ. 20:11–18). Arī citas sievietes Viņu redzēja (Mt. 28:8–10). Zīmīgi, ka pirmie cilvēki, kas redzēja augšāmcelto Kungu, bija sievietes. Tā kā sievietēm antīkajā pasaulē nebija augsts liecinieku statuss, ja stāsts būtu safabricēts, daudz izdevīgāk būtu nosaukt vīriešus kā pirmos lieciniekus. Bet tie nav vīrieši, tie nav divpadsmit mācekļi, bet gan sieviete. Viņa dodas pastāstīt labās ziņas mācekļiem, taču – kas nav pārsteidzoši – mācekļi nenotic viņas liecībai, visticamāk, tāpēc, ka tā šķita pārāk fantastiska un diemžēl arī tāpēc, ka Marija bija sieviete.

Jēzus augšāmcelšanās stāsta apoloģēti šo faktu, ka sievietes pirmās redzēja Jēzu, ir izmantojuši kā spēcīgu pierādījumu stāsta patiesumam.

Kas notiek Mk. 16:14, kam nebūtu jēgas, ja šis stāsts būtu izdomāts? _____

Ja viņi būtu izdomājuši šo stāstu, kāpēc viņi būtu atklājuši sevi tik sliktā gaismā? Jēzum bija jānorāj viņu “sirds cietība”. Evaņģēlija stāsti, sākot no Viņa aresta līdz Viņa parādīšanās brīdim pēc augšāmcelšanās, attēlo Jēzus sekotājus ļoti negatīvā gaismā: bēg, noliedz, netic utt. Tam nebūtu jēgas, ja stāsts būtu izdomāts.

Turpretim viņu vēlākā drosmīgā un nelokāmā augšāmceltā Kristus un cerības sludināšana, ko tā sniedz ikvienam, ir spēcīgs pierādījums viņu apgalvojumu patiesumam.

Kā mēs varam pasargāt sevi no iekrišanas šaubu un neticības garīgajās lamatās? Kāpēc mums katru dienu jāsavieno sevi ar augšāmcelto Kristu? _____

Ejiet pa visu pasauli

Izlasi Mk. 16:14–20. Ko Jēzus teica saviem mācekļiem, kad Viņš parādījās, un ko šie vārdi nozīmē mums šodien? _____

Pirmie Jēzus vārdi Saviem mācekļiem ir pierakstīti tikai netiešā veidā Mk. 16:14. Viņš pārmet neticību un cietsirdību. Neticības jautājums nav tikai mūsdienu problēma. Kā mēs jau redzējām, Jēzus mācekļi arī cīnījās ar neticību (Mt. 28:17, Jņ. 20:24–29), kaut arī viņi bija kopā ar Jēzu miesā, atkal un atkal piedzīvojot Viņa brīnumus.

Ar dažādiem pierādījumiem Viņš tiem apliecināja Savas augšāmcelšanās realitāti. Viņu liecība kopā ar pierādījumiem, kas apkopotī pirmdienas pētījumā, veido stingru ticības pamatu.

Pēc tam Jēzus uzdod mācekļiem nest evaņģēliju pasaulei. Viņa pavēle ir plaša. Viņiem jādodas pa visu pasauli un jāsludina evaņģēlijs visai radībai. Pēc tam Jēzus izskaidro viņu darba iznākumu bagāto un nabago vidū – ticīgie tiks izglābti, bet neticīgie tiks sodīti.

Jēzus apraksta arī zīmes, kas pavadīs mācekļu darbu: dēmonu izdzīšana, jaunu valodu runāšana, aizsardzība pret ļauno un slimo dziedināšana. Daži cilvēki ir kļūdaini interpretējuši Mk. 16:18 kā apliecinājumu kristiešiem parādīt savu ticību, aiztiekot indīgas čūskas. Pārgalvīgas darbības šeit netiek ieteiktas. Tas, ko Jēzus apraksta, ir aizsardzība tādām misionāram kā, piemēram, Pāvīlam (sk. Ap. d. 28:3–6).

Protams, Bībele nemāca, ka kristieši vienmēr būs pasargāti no ļauna. Reizēm Dievs uzskata par vajadzīgu darīt kādu brīnumu, lai īstenotu evaņģēlija mērķi. Bet dažreiz kristieši cieš savas liecības dēļ. Tādā gadījumā viņu pacietība un izturība ir vēl viena zīme neticīgajiem par ticības spēku.

Un tad, paveicis visu, ko Viņš šeit darīja, “Viņš ir uzņēmts debesīs un sēž pie Dieva labās rokas” (Mk. 16:19). Jēzus uzkāpa Debesīs, lai sēdētu pie Dieva labās rokas, augstākajā varas pozīcijā, jo Jēzus bija uzvarējis visus ļaunos spēkus.

Ievērojiet pēdējo pantu. Lai gan viņi gāja “visur”, sludinot evaņģēliju, viņi negāja vieni. “Tas Kungs tiem darbā palīdzēja un vārdu apstiprināja ar līdzējošām zīmēm” (Mk. 16:20). Viņš bija kopā ar viņiem toreiz un sola būt ar mums tagad, kad turpinām viņu iesākto darbu.

“Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam” (Mt. 28:20). Kādu mierinājumu mēs varam un mums vajadzētu gūt no šī solījuma, kad cenšamies sludināt evaņģēliju „visur”? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļas “Kungs ir augšāmcēlies” un “Ejiet un māciet visas tautas” (779.–787. lpp.; 818.–828. lpp.).

“Tiem, kas tic, Kristus ir augšāmcelšanās un dzīvība. Mūsu Pestītājā ir atjaunota dzīvība, kas tika zaudēta līdz ar grēku, jo Viņš ir dzīvība, un Viņš var darīt dzīvu, kuru vēlas. Viņam ir dotas tiesības dāvēt nemirstību. Dzīvību, ko Viņš atdeva, būdams cilvēka miesā, Viņš atkal ņēma, lai dotu to cilvēcei. ‘Es esmu nācis, lai tiem būtu dzīvība un pārpilnība,’ sacīja Kristus. ‘Kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam nemūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko Es tam došu, viņš kļūs par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvei.’ ‘Kas bauda Manu miesu un dzer Manas asinis, tam ir mūžīgā dzīvība, un Es to uzcelšu pastarā dienā.’ (Jņ. 10:10; 4:14; 6:54)

Tiem, kas tic, nāve nav nekas sevišķs. Kristus par to runāja kā par īsu mirkli. ‘Ja kas Manus vārdus turēs, tas nāves neredzēs ne mūžam!’ Kristietim nāve ir tikai miegs, mirklis klusuma un tumsas. Dzīvība līdz ar Kristu ir aplēpta Dievā, un, kad ‘atspīdēs Kristus, jūsu dzīvība, tad arī jūs atspīdēsīt līdz ar Viņu’. (Jņ. 8:51; Kol. 3:4)” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 786., 787. lpp.)

Pat ateistu vēsturnieki, kas nespēj pieņemt augšāmcelšanās realitāti, atzīst ne tikai to, ka Jēzus tika nogalināts, bet arī to, ka pēc Viņa nāves daudzi cilvēki apgalvoja, ka ir redzējuši augšāmcelto Kristu, un tāpēc sāka veidot kodolu tam, kas kļuva par kristīgo baznīcu. Daži, mēģinot izskaidrot, kāpēc viņi tā apgalvo, sacīja, ka Jēzum bija dvīņubrālis vai ka pirmajiem mācekļiem bija halucinācijas, domājot, ka redz Jēzu. Citi teica, ka Jēzus nekad īsti nav nomiris, tikai noģība un vēlāk atdzīvojās. Cita persona apgalvoja, ka citplanētieši nokāpuši un paņēmuši ķermeni. Lai apskatītu visus šos argumentus un to, kā tie atspēkoti, varat izlasīt Kliforda Goldšteina grāmatā “Risen: Finding Hope in the Empty Tomb” (Pacific Press, 2021).

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc lai mācekļi melotu par Jēzus augšāmcelšanos? Mēs zinām, ka viņi savas ticības dēļ saskārās tikai ar naidu, vientulību un vajāšanās. Ko viņi būtu ieguvuši, izdomājot šo stāstu?

2. Kuri pierādījumi par Jēzus augšāmcelšanos jums ir vispārliciecināšākie? Dalieties grupā savās atziņās.

3. Vairāk pakavējieties pie lielās cerības, ko mums sniedz Jēzus augšāmcelšanās. Izlasi 1. Kor. 15. nodaļu. Cik lielu nozīmi Pāvils piešķir Jēzus augšāmcelšanai?